

Grai eteric

Daniel Vișan-Dimitriu

Privesc o stea. Am lacrimi în privire
și-n suflet am o gheară care strânge
iubirea-mi care suferă și plânge
de dor, de vis, de stea, de amăgire.

Privesc o stea lucind în întuneric
și-o rog, pe cerul meu, să se oprească
o clipă doar și, poate, să-mi vorbească
în graiul neștiutului eteric.

“Iubită stea,
promite-mi începutul
din nopțile senine
și albastre,
primește-mbrățișarea
și sărutul,
ce îți trimit
acolo,
printre astre.”

Mirată, steaua mea se-oprește-o clipă,
și mă inundă c-o sclipire caldă
ce fața-mi luminează și o scaldă
în raze ce speranțe înfiripă.

“Nu, dragul meu,
îți sunt
mult prea departe!
Destinul,
viața,
totul ne desparte.
Trăiește visul tău,
eu ... pe-ale mele,
nu-ți căuta iubirea
printre stele!”

Îmi simt obrazul ud, ceva îmi scapă.
O fi eterul chiar atât de rece?
E doar un vis ce caută să plece?
O, nu, e-aici, se zbate sub o pleoapă!